

om man kun vil have eet, og jeg kan for saa vidt gerne finde mig i, at man er gaaet den sidste Vej. Men jeg kunde nok have ønsket, at man, da man foretog denne Forandring i det andet Ting, saa tillige havde sammenarbejdet Lovforslaget til et Hele. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) gjorde opmærksom paa, at der i saa Henseende var en Mangel ved det, som det foreligger, en Mangel, som ikke ser godt ud, nemlig at nogle Paragrafrækker komme ordret igen. Det havde været ønskeligt, om man, naar man vilde sammenarbejde Forslaget, saa ogsaa virkelig havde smeltet det sammen saaledes, at det fik Karakteren af en Enhed, thi som det nu er, ser det ikke rigtig godt ud.

Der er andre Ændringer, man har foretaget dernede, som ikke ere af synderlig Vigtighed, men som dog ogsaa se lidt mærkelige ud. F. Eks. skønner jeg ikke, hvorfor Politimesteren skal kaldes Sysselmand. Han skal være Underøvrighed, men derfor behøver man ikke at indføre et nyt Navn, især naar det let kan blive vildledende. Vi skulle nu have en Række Sysler, nemlig Politikredsene Landet over, men vi have allerede Sysler i Forvejen. Vi kende alle sammen Vendsyssel, mange af os kende Himmersyssel, der er endogsaa dem, der kende Harsyssel og Jellingsesyssel osv. Nu skulle vi have Sysler i en ny Betydning — det tiltaler mig ikke, og Navnet Sysselmand tiltaler mig heller ikke. Det er overflødig, det synes at være nok, naar man for denne Embedsmand har eet Navn. Men det kan jo være, man i Folketinget mener, at kært Barn bør have mange Navne. — Saa er der en anden Besynderlighed. Man har indført Kilometer i Stedet for Milebetegnelsen, uagtet vi gennem mange Herrens Aar ikke have kunnet faa Meterloven gennemført. Jeg skal ikke i og for sig have saa meget imod det, naar man saa kunde stole paa, at vi virkelig fik Meterloven. Men hvis det nu gaar som hidtil, at vi ikke faa Meterloven, saa er det dog besynderligt her at vedtage en Lov, hvori Kilometerbetegnelsen er brugt i Stedet for Mil. Ganske konsekvent er det nu ikke gennemført, thi Mil forekommer et og andet Sted i Loven, men det er formodentlig kun noget, der er blevet overset.

Hvad Realiteten angaar, skal jeg indskrænke mig til nogle enkelte Hovedpunkter. Først skal jeg nævne et Punkt, som jeg lægger særlig Vægt paa, og som ogsaa i Gaar blev fremdraget af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) og for

Resten ogsaa af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen). Det er Spørgsmaalet om Fogedforretningers, Tvangsauktioners og visse andre Forretningers Overgang fra at være judicielle til at blive administrative. Jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds i, at de nævnte Forretninger bør vedblive at være judicielle. Jeg lægger her Hovedvægten paa, at de i Virkeligheden ere det. De ere det for det første efter den nugældende Lovgivning og have været det lige siden Christian V's Lovs Tid. Men dernæst er Forholdet ogsaa det, at de efter hele deres Væsen ere judicielle. De have nemlig det Formaal at dele private imellem i deres private Anliggender, og hvor det er Tilfældet, der, mener jeg, bør man have Adgang til helt igennem at kunne gaa til Retten og ikke være nødsaget til at gaa til Øvrigheden. Det er jo ikke noget nyt Spørgsmaal for disse Forretningers Vedkommende. Det har tidligere været paa Tale, at man har villet have dem gjort til administrative Forretninger. Den Mand, der da havde den største Fortjeneste af at hævde, at de virkelig vare judicielle og burde have Lov til at vedblive at være det, var Stampe. Man kan gennemblade hans Erklæringer fra den første til den sidste, havde jeg nær sagt, og man vil overalt se, med hvilken Iver han betoner, at disse Forretninger ere judicielle og bør vedblive at være det. Han siger blandt andet, at det, man tilsigter ved Processen, er jo ikke blot at faa en Dom, dermed er man ikke naaet til sin Ret; nej, det, man tilsigter, det er tillige at kunne faa denne Dom fuldbyrdet. Man er endnu, saa længe man ikke har faaet Fyldestgørelse, inde paa Retsforfølgning, og saa længe man er inde derpaa, bør man have Lov til helt igennem at gaa Rettens Vej og skal ikke være nødsaget til at ty til Øvrighedens Resolutioner, til at optræde som Supplikant, som han kaldte det. Den, siger han, der i en privat Sag kun vil opnaa Lands Lov og Ret, maa kunne gaa Retsvejen og bør ikke behøve at optræde som Supplikant hos Øvrigheden; begynder man at gaa bort derfra, saa kommer man ind paa, at Øvrigheden blander sig i disse Sager med Magtsprog, og saa ødelægger man i Virkeligheden vore Retsforhold. Jeg tror, at Stampe har ganske Ret deri, og jeg finder, at det er et stort Bevis derpaa, at Stampe har kunnet gennemføre denne Anskuelse; thi det hørte i hans Tid, om ikke til Dagens Orden, saa dog ikke til Sjældenhederne, at de administrative Myndigheder blandede sig